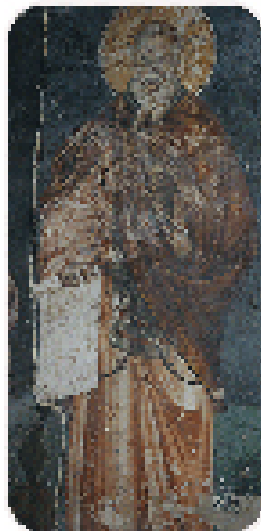

Ορθόδοξος Συναξαριστής :: <https://www.saint.gr>

Άγιος Σενώχ της Τουρώνης ο Ιαματικός

Επισκεφτείτε τον ιστοχώρο μας στην διεύθυνση: <http://www.saint.gr/4093/saint.aspx> για περισσότερες πληροφορίες για τον βίο (ονόματα, βίντεο, ακολουθίες, φωτογραφίες κτλ) καθώς και για τυχών ενημερώσεις - διορθώσεις.

Τελευταία ενημέρωση βιογραφίας: 6/11/2010 5:18:00 μμ

Δημιουργία εγγράφου: 09/02/2023 01:28:22

Σύνοψη

Τύπος εορτής: Εορτάζει στις 24 Οκτωβρίου εκάστου έτους.

Ημ/νια Βίου: 6/11/2010 5:18:00 μμ

Βιογραφία

Ματαιότης ματαιοτήτων, λέγει ο Εκκλησιαστής, τα πάντα ματαιότης (Εκκλ. α' 2). Είναι αλήθεια λοιπόν πως όλα όσα γίνονται στον κόσμο είναι ματαιότης. Γι' αυτό συμβαίνει καμιά φορά ώστε και άγιοι του Θεού, που δεν τους φλογίζει κανένα πάθος και καμία σαρκική επιθυμία και δεν τους προσβάλλει κανένας μολυσμός φιληδονίας, αλλά αποκρούουν τα τεχνάσματα του πονηρού ακόμη και από τον νου τους, να θεωρήσουν πως είναι απόλυτα δίκαιοι και να πέσουν γεμάτοι από την υπερηφάνεια της αλαζονικής αυτής πεποιθήσεως. Αυτούς που δεν κατάφερε να τους πλήξη η μάχαιρα των μεγάλων αμαρτημάτων, τους έπνιξε εύκολα ο λίγος καπνός της κενοδοξίας! Κάτι τέτοιο συνέβη και σ' εκείνον, στον οποίο θα αναφερθούμε. Αυτός, μολονότι είχε λαμπρυνθεί με πολλές αρετές, θα είχε πέσει οπωσδήποτε στο βάραθρο της επάρσεως, αν δεν είχαν σπεύσει να τον νουθετήσουν πιστοί αδελφοί.

Ο όσιος Σενώχ (+24 Οκτωβρίου 576 μ.Χ.) ήταν Θεϊφαλός στην καταγωγή. Γεννήθηκε στην περιοχή του Πικταβίου που λεγόταν Θεϊφαλία. Πίστεψε στον Χριστό, έγινε κληρικός και ίδρυσε ένα μοναστήρι. Στην περιοχή της Τουρώνης βρήκε κάποια αρχαία ερείπια και έκτισε επάνω τους νέα οικοδομήματα. Εκεί βρήκε επίσης και έναν ναό, όπου λέγεται πως προσευχήθηκε ο επιφανής άγιός μας Μαρτίνος (βλέπε 12 Νοεμβρίου). Το επισκεύασε με μεγάλη φροντίδα, και αφού έστησε σ' αυτό μία αγία Τράπεζα με ειδικό χώρο για να τοποθετηθούν λείψανα αγίων, κάλεσε τον επίσκοπο για να το εγκαινιάσει.

Πήγε λοιπόν ο μακάριος επίσκοπος Ευφρόνιος και μετά τον εγκαινιασμό της Αγίας Τραπέζης τον χειροτόνησε διάκονο. Όταν τελείωσε η λειτουργία και θέλησαν να τοποθετήσουν την λειψανοθήκη στον καθορισμένο χώρο, διαπίστωσαν ότι ήταν μακρύτερη απ' ό,τι έπρεπε και ήταν αδύνατο να χωρέσει. Τότε ο διάκονος γονάτισε και προσευχήθηκε μαζί με τον αρχιερέα και με δάκρυα και ικεσίες έλαβε αυτό που ζήτησε: Ω του θαύματος! Προς γενική κατάπληξι, ο χώρος διευρύνθηκε με θεία δύναμη, η λειψανοθήκη μίκρυνε, ώστε να χωρέσει εκεί άνετα.

Στον τόπο αυτό, μαζί με τρεις μοναχούς, ο όσιος υπηρετούσε με προθυμία τον Θεό και στην αρχή ζούσε με μεγάλη εγκράτεια στην τροφή και στο νερό. Τις ημέρες της Μεγάλης Τεσσαρακοστής ο κόπος της εγκρατείας του αυξανόταν περισσότερο: έτρωγε μόνο ψωμί από κριθάρι κι έπινε μόνο νερό και μάλιστα όχι περισσότερο από τετρακόσια γραμμάρια από το καθένα την ημέρα. Ακόμη, υπέμενε το κρύο του χειμώνα ανυπόδητος και φορούσε σιδερένιες αλυσίδες στα χέρια, τα πόδια και τον λαιμό του. Αργότερα, για να ζήσει αυστηρή ερημική ζωή, έφυγε από την θέα των αδελφών και κλείστηκε σ' ένα μικρό κελί, όπου προσευχόταν με προθυμία ημέρα και νύκτα, με αγρυπνίες και δεήσεις, χωρίς να επιτρέπει στον εαυτό του κανένα περισπασμό.

Συχνά οι πιστοί, από ευλάβεια, του έδιναν χρήματα, αλλά αυτός προτιμούσε να γεμίζει τα βαλάντια των φτωχών αντί να τα βάζει σε κρυψώνες, ενθυμούμενος τον λόγο του Κυρίου: Μη θησαυρίζετε υμίν θησαυρούς επί της γης, όπου γαρ εστιν ο θησαυρός υμών, εκεί είναι και η καρδιά υμών (Ματθ. ζ' 19 και 21). Ό,τι του έδιναν λοιπόν, το μοίραζε για τις ποικίλες ανάγκες των φτωχών, έχοντας τον νου του μόνο στον Θεό. Έτσι, κατά την διάρκεια της ζωής του ελευθέρωσε από τον ζυγό της δουλείας και το βάρος των χρεών περισσότερους από διακόσιους δυστυχείς.

Ήταν, όπως είπαμε, πολύ ασκητικός και είχε το χάρισμα να θεραπεύει τους αρρώστους. Καθώς όμως με την άσκηση προόδευε στην αγιότητα, άρχισε σιγά-σιγά να υπεισέρχεται η κενοδοξία. Όταν λοιπόν βγήκε από το κελί του, πήγε με πολλή υπεροψία να επισκεφθεί τους γονείς του στην περιοχή του Πικταβίου, που αναφέραμε πιο πάνω. Κατόπιν επέστρεψε φουσκωμένος από υπερηφάνεια και κοιτούσε να ικανοποιεί μόνο τον εαυτό του. Όταν όμως τον επιπλήξαν οι άλλοι μοναχοί και άκουσε όσα του είπαν για τους κενοδόξους, ότι εκδιώκονται από την βασιλεία του Θεού, καθάριστηκε τελείως από την κενοδοξία και τόσο ταπεινώσε τον εαυτό του, ώστε δεν έμεινε μέσα του η παραμικρή ρίζα υπερηφάνειας, πράγμα που το ομολόγησε λέγοντας: «Τώρα νοιώθω την αλήθεια των λόγων του Αποστόλου ο καυχώμενος, εν Κυρίω καυχάσθω» (Α΄ Κορ. α΄ 31).

Ο Κύριος επιτελούσε μέσω αυτού πολλά θαύματα στους αρρώστους, αλλά εκείνος έλεγε πως ήθελε να μείνει στο εξής έγκλειστος, ώστε να μην τον βλέπει άνθρωπος. Οι μοναχοί τον συμβούλευσαν να μην υποβληθεί μονίμως σε τέτοιο εγκλεισμό, αλλά μόνο κατά το διάστημα από την κοίμηση του Αγίου Μαρτίνου μέχρι την εορτή των Χριστουγέννων και κατά την Τεσσαρακοστή προ του Πάσχα - οπότε και οι Πατέρες ορίζουν να ασκούμε μεγαλύτερη εγκράτεια - ενώ τον υπόλοιπο καιρό να θέτει τον εαυτό του στην διάθεση των αρρώστων. Άκουσε την συμβουλή τους και έκανε πρόθυμα υπακοή στα λόγια τους χωρίς αντιλογία.

Αφού λοιπόν αναφερθήκαμε σε κάποια γεγονότα της ζωής του, ερχόμαστε τώρα στα θαύματα, τα οποία μέσω αυτού ευδόκησε να επιτελέσει η θεία χάρις προς θεραπεία πολλών ασθενών. Κάποιος τυφλός, λεγόμενος Ποπούσιτος, προσέφυγε στον όσιο Σενώχ τον καιρό που ήταν ήδη πρεσβύτερος, και ζήτησε κάτι να φάει. Μόλις όμως το χέρι του αγίου ιερέως άγγισε τα μάτια του σχηματίζοντας το σημείο του σταυρού, ο τυφλός ξαναβρήκε αμέσως το φως του. Ένας άλλος νέος από το Πικτάβιο, που υπέφερε από την ίδια πάθηση, έμαθε για τα θαύματά του και τον παρεκάλεσε να του ξαναδώσει το χαμένο φως του. Εκείνος χωρίς καθυστέρηση επικαλέστηκε το όνομα του Χριστού και έκανε το σημείο του σταυρού στα μάτια του τυφλού. Αμέσως έτρεξε από αυτά λίγο αίμα και φάνηκε το φως. Μετά από είκοσι χρόνια, το φως της ημέρας έλαμψε στα σβησμένα μάτια του δύστυχου ανθρώπου.

Κάποια άλλη φορά έφεραν μπροστά του δύο νέους που υπέφεραν φοβερά σ' όλα τα μέλη τους και ήταν κουβαριασμένοι σαν μπάλες. Μόλις τους άγγισε με το χέρι του, τα μέλη τους ίσιωσαν και μέσα σε μία ώρα θεράπευσε και τους δύο, ευεργετώντας τους με αυτό το διπλό θαύμα. Οδήγησαν πάλι μπροστά του ένα αγόρι και ένα κορίτσι που τα χέρια τους ήταν γυρισμένα ανάποδα. Ήταν η εορτή της Μεσοπεντηκοστής και είχε συρρεύσει πολύς κόσμος στην εκκλησία. Γι' αυτό, όταν ικέτευσαν τον δούλο του Θεού να θεραπεύσει τα χέρια τους, εκείνος απέφευγε να το κάνει, λέγοντας ότι δεν είναι άξιος, ώστε μέσω αυτού ο Θεός να επιτελέσει τέτοια θαύματα στους ασθενείς. Τελικώς ενέδωσε στις παρακλήσεις όλων και πήρε τα χέρια των δύο ασθενών στα δικά του. Αμέσως τα δάχτυλά τους ίσιωσαν και τα δύο παιδιά έφυγαν θεραπευμένα. Ομοίως, κάποια γυναίκα, λεγομένη Μπεναΐα, ήρθε με τα μάτια κλειστά και έφυγε με τα ίδια αυτά μάτια φωτισμένα, αφού εκείνος τα άγγισε με το ιαματικό του χέρι.

Νομίζω επίσης πως δεν πρέπει να αποκρύψουμε το ότι συχνά το δηλητήριο των ερπετών έχανε τη δραστικότητά του μόνο με τον λόγο του. Πράγματι, δύο άνθρωποι πρησμένοι από δάγκωμα κάποιου ερπετού, ήρθαν και έπεσαν στα πόδια του και τον παρακαλούσαν να βγάλει με την αρετή του το θανατηφόρο δηλητήριο, που έχυσε στα μέλη τους το φαρμακερό ερπετό. Εκείνος προσευχήθηκε στον Κύριο, λέγοντας: «Κύριε Ιησού Χριστέ, συ που δημιούργησες στην αρχή όλα τα στοιχεία του κόσμου και που ώρισες ώστε ο όφεις, που εφθόνησε την τιμή του ανθρώπου, να είναι επικατάρατος (Γεν. γ' 14), αφαίρεσε από το σώμα τούτων των δούλων σου το δηλητήριό του, για να θριαμβεύσουν αυτοί επάνω του και όχι εκείνος επάνω σ' αυτούς». Λέγοντας αυτά, άγγισε όλα τα μέλη τους και αμέσως το πρήξιμο υποχώρησε και το δηλητήριο έχασε την θανατηφόρο δράση του.

Την ημέρα της Αναστάσεως του Κυρίου κάποιος, καθώς πήγαινε στην εκκλησία, είδε ένα πλήθος αγρίων ζώων να καταστρέφει το κτήμα του. Άρχισε τότε να θρηνεί και να λέγει: «Αλλοίμονο μου! Οι κόποι μου όλης της χρονιάς πάνε χαμένοι. Τίποτε δεν θα απομείνει!» Και παίρνοντας ένα τσεκούρι, άρχισε να κόβει κλαδιά για να κλείσει μ' αυτά το άνοιγμα του φράχτη. Ξαφνικά το χέρι του γύρισε άθελά του και σφηνώθηκε σ' ένα κλαδί που κρατούσε απρόσεχτα. Μέσα στους πόνους και σέρνοντας πίσω του το κλαδί στο οποίο σφηνώθηκε το χέρι του, ο άνθρωπος αυτός πήγε λυπημένος στον όσιο και διηγήθηκε όσα του συνέβησαν. Εκείνος τότε αφού άλειψε το χέρι του με αγιασμένο λάδι, απομάκρυνε το κλαδί και τον θεράπευσε.

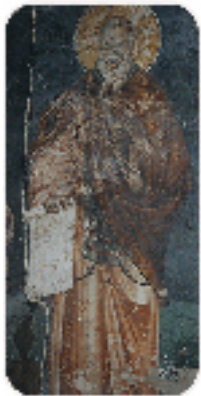
Ακόμη θεράπευσε πολλούς που υπέφεραν από δάγκωμα φιδιού και από το δηλητήριο των μολυσμένων πληγών τους, κάνοντας επάνω τους το σημείο του σταυρού. Σε άλλους επίσης, που βασανίζονταν από κάποιους αδυσώπητους δαίμονες, μόλις ακουμπούσε τα χέρια του επάνω τους φυγαδεύονταν οι δαίμονες και ανακτούσαν την διανοητική τους υγεία. Όλους αυτούς που θεράπευε με το χέρι του Θεού από διάφορες αρρώστιες, αν ήταν φτωχοί, τους έδινε με χαρά τροφή και ρούχα. Τόσο μεγάλη φροντίδα είχε για τους φτωχούς, ώστε ανέλαβε να τους κτίση γέφυρες στα ποτάμια, για να μη θρηνεί κανείς εξ αιτίας των πνιγμών που συνέβαιναν όταν αυτά ήταν πλημμυρισμένα.

Όταν ήταν πλέον περιβόητος στον λαό για τα θαύματά του, σε ηλικία σαράντα περίπου ετών, προσβλήθηκε από ελαφρό πυρετό που τον κράτησε στο κρεβάτι τρία χρόνια για να παραδώσει τελικά το πνεύμα του στο Θεό. Στην κηδεία συνέρρευσε πλήθος ανθρώπων που είχαν ευεργετηθεί από αυτόν, όπως αναφέραμε πιο πάνω -άλλοι είχαν λυτρωθεί από τον ζυγό της δουλείας, άλλοι είχαν απαλλαγεί από χρέη, άλλοι είχαν δεχθεί τροφή ή ενδύματα. Θρηνώντας τον, έλεγαν: «Σε ποιον μας αφήνεις, άγιε πάτερ;»

Αργότερα, όταν βρισκόταν στον τάφο, επιτελούσε συχνά μεγάλα θαύματα. Τριάντα ημέρες μετά την κοίμησή του και ενώ ετελείτο Θεία Λειτουργία στον τάφο του, ένας άρρωστος λεγόμενος Καϊδούλφος πλησίασε για να ζητήσει ελεημοσύνη. Μόλις προσκύνησε το κάλυμμα που απλωνόταν στον τάφο, ανέκτησε την υγεία των ποδιών του. Έγιναν βέβαια και πολλά άλλα θαύματα εκεί, από τα οποία αναφέραμε τα πιο αξιομνημόνευτα.

Αγιογραφίες / Φωτογραφίες

Άγιος Σενώχ της Τουρώνης ο
Ιαματικός

Σχετικές συνδέσεις

---

1. [Όσιος Μαρτίνος ο θαυματουργός επίσκοπος Φραγκιάς](#)

Παραπομπές

---

1. [Ιερά Μονή Παντοκράτορος Μελισσοχωρίου](#)